

Arrest

nr. 288 092 van 26 april 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 1 februari 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 januari 2023 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 februari 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 27 maart 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De echtgenoot van de verzoekende partij, dhr. K.M. verkreeg in 2004 een verblijfsrecht in België n.a.v. een huwelijk met een Belgische onderdane. Dit huwelijk mondde uit in een echtscheiding.

De verzoekende partij diende een aanvraag gezinshereniging in met haar echtgenoot en verkreeg op 26 februari 2009 een verblijfsrecht in functie van haar echtgenoot.

Het huwelijk tussen de echtgenoot van de verzoekende partij en de Belgische onderdane werd op 17 augustus 2010 nietig verklaard, waardoor de verzoekende partij en haar echtgenoot hun verblijfsrecht

verloren. Zij trachtten vervolgens via het indienen van verschillende procedures hun verblijf in België te regulariseren, maar al die procedures werden geweigerd.

De verzoekende partij en haar echtgenoot werden op 9 mei 2017 in illegaal verblijf aangetroffen en zij werden bevolen om het grondgebied te verlaten, gekoppeld aan een inreisverbod voor 3 jaar voor de verzoekende partij en 4 jaar voor haar echtgenoot. De verzoekende partij werd gerepatrieerd naar Turkije en verblijft sindsdien in Turkije. De drie kinderen van de verzoekende partij verblijven op Belgisch grondgebied.

De verzoekende partij diende op 7 februari 2022 een aanvraag in tot afgifte van een visum kort verblijf in het kader van een familiebezoek aan haar in België verblijvende dochter. Het bestuur weigerde op 7 maart 2022 de afgifte van dat visum kort verblijf omdat de verzoekende partij niet had aangetoond over voldoende bestaansmiddelen te beschikken voor de duur en de kosten van haar verblijf in het Rijk en er een redelijke twijfel bestond over haar voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van het visum.

De verzoekende partij diende op 9 november 2022 een nieuwe aanvraag in voor een visum kort verblijf in het kader van een familiebezoek aan haar in België verblijvende dochter.

De verwerende partij weigerde op 5 januari 2023 de afgifte van dit visum kort verblijf.

Het betreft de thans bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“Wettelijke referenties: Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

• (13) Er bestaat redelijke twijfel over uw voornemen het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van het visum te verlaten

Betrokkene heeft zich in het verleden in België trachten te vestigen en werd toen gerepatrieerd (2017).

Bij deze aanvraag worden weinig betekenisvolle documenten omtrent de sociaaleconomische context van betrokkene voorgelegd die dit voorgaande weigeringsmotief zou kunnen weerleggen en een andere beslissing zou kunnen verantwoorden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 32, tweede lid van verordening 810/2009/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

4.

De weigeringsbeslissing gaat als volgt:

“Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

(13) Er bestaat redelijke twijfel over uw voornemen het grondgebied van de lidstaten voor het verstrijken van het visum te verlaten. Betrokkene heeft zich in het verleden in België trachten te vestigen en werd toen gerepatrieerd (2017).

Bij deze aanvraag worden weinig betekenisvolle documenten omtrent de sociaaleconomische context van betrokkene voorgelegd die dit voorgaande weigeringsmotief zou kunnen weerleggen en een andere beslissing zou kunnen verantwoorden.”

Verdere motivering ontbreekt. Verzoekster heeft er het raden naar waarom precies de weigeringsbeslissing werd genomen, op welke motieven dit gesteund is, op basis waarvan er redelijke twijfel zou zijn en waarom de voorgelegde documenten niet voldoende bleken... Ook de voorgelegde stukken worden simpelweg afgewezen, zonder deze te bespreken of de weigering ervan te motiveren!

Het betrokken wetsartikel (artikel 32 van de verordening nr. 810/2009/EG) gaat als volgt:

“1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

- i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;*
- ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;*
- iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;*
- iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;*
- v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;*
- vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscode, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;*
- vii) in voorkomende geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,*

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten voor het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.”

De weigeringsbeslissing bevat dus een toepassing van lid 1, b), in fine (dit wordt zelfs niet gespecificeerd in de weigeringsbeslissing waarbij slechts op algemene wijze wordt verwezen naar artikel 32).

Het tweede lid van genoemd artikel bepaalt:

“2. De afwijzende beslissing en de redenen voor de afwijzing van de aanvraag worden kenbaar gemaakt door middel van het standaardformulier van bijlage VI.”

Het artikel zelf houdt dus reeds een motiveringsverplichting in voor de beslissingmakende overheid! Daarnaast zijn onze nationale artikelen m.b.t. deze motiveringsverplichting en de beginselen van behoorlijk bestuur ook van toepassing.

Daar knelt het schoentje dus. De bestreden beslissing is op totaal gebrekkige wijze gemotiveerd en vormt aldus een schending van het motiverings-, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel, alsook van bovengenoemde wetsartikelen.

Verwerende partij haalt 2 elementen aan om de redelijke twijfel te gaan motiveren:

1. Het feit dat verzoekster in 2017 werd gerepatrieerd;

Als zorgvuldige overheid diende verwerende partij de beslissing op zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte EN volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van ALLE relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Zo diende verwerende partij vast te stellen dat verzoekster hier verblijf verkreeg anno 2009 naar aanleiding van een goedgekeurde gezinshereniging met haar echtgenoot. Eind 2010 verloor zij dit verblijfsrecht. Het gezin, bestaande uit verzoekster en haar echtgenoot tezamen met hun 3 kinderen, verbleef destijds op duurzame wijze in België (haar man had hier al langer verblijfsrecht, de kinderen gingen hier naar school of volgden opleidingen, ... -> blijkt uit het administratief dossier van de gezinsleden, waartoe verwerende partij uiteraard toegang heeft). In de jaren na het verlies van haar verblijfsrecht, probeerde verzoekster zich hier aldus in de regel te stellen; er volgden een aantal verblijfsaanvragen waaronder bv. 9bis en 9ter-aanvragen. Bij gebrek aan het opnieuw verkrijgen van een duurzaam verblijfsrecht, werd verzoekster gerepatrieerd naar Turkije anno 2017.

Verwerende partij diende vervolgens vast te stellen dat verzoekster nadien niet meer terugkeerde naar België; zij deed hier geen verblijfsaanvraag meer.

De repatriëring van 2017 en de verblijfsaanvragen in de jaren voordien, dateren inmiddels dus van minstens 5 jaar geleden! Het getuigt dus van een totaal gebrekkige motivering en een onzorgvuldige besluitvorming wanneer verwerende partij kortweg naar deze repatriëring verwijst, zonder meer, om de "redelijke twijfel" te gaan motivering.

Last but not least dient vermeld te worden dat verzoekster geen inreisverbod (meer) heeft. Het staat haar dus vrij om een visum aan te vragen.

2. Er zouden weinig betekenisvolle documenten omtrent de sociaaleconomische context;

Verzoekster legde bij haar visumaanvraag de volgende lijst aan documenten voor:

- Paspoort;
- Turkse ID-kaart;
- Reisverzekering, volgens de datum van aankomst in en vertrek uit België;
- Attest van gezinssamenstelling;
- Attest van woonst;
- Eigendomsakte woning + auto;
- Rekeninguittreksels van haar echtgenoot + eigen rekeninguittreksels;
- Huwelijksakte en -boekje;
- Vluchterservering: vluchtgegevens van aankomst in en vertrek uit België;
- Uitnodigingsbrief;
- Loonbrieven van dochter en schoonzoon in België;
- ID-kaarten van dochter en schoonzoon;
- Attest gezinssamenstelling van dochter en schoonzoon.

De motivering dat er "weinig betekenisvolle documenten" worden voorgelegd, zonder zelfs deze documenten te bespreken, betreft een duidelijke schending van het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Verwerende partij diende immers, als zorgvuldige overheid, alle stukken te bespreken.

Vervolgens diende verwerende partij vast te stellen dat verzoekster wel degelijk de intentie en zelfs de concrete plannen heeft om België opnieuw te verlaten (retour-vliegticket + verzekering tot aan vertrek uit België). Er diende tevens te worden vastgesteld dat verzoekster thans haar leven in Turkije onderhoudt (attest van woonst, attest van gezinssamenstelling, eigendomsakte woning, eigen wagen, ...).

Het louter afwijzen van deze stukken, zonder ze te bespreken, laat staan op afdoende wijze te motiveren, is onzorgvuldig gedrag en betreft aldus een schending van het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Het administratief dossier vermeldt geen negatieve elementen. (STUK 2)

Het middel is aldus ernstig en gegrond."

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"In een enig middel haalt verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, evenals van artikel 32, lid 2 van de Verordening 810/2009/EG tot vaststelling van een gemeenschappelijke code. Zij geeft vooreerst een theoretische uiteenzetting van de aangehaalde rechtsbeginselen en betoogt er het raden naar te hebben waarom precies de beslissing genomen werd, op welke motieven gesteund, op basis waarvan er redelijke twijfel zou zijn waarom de voorgelegde documenten niet voldoende zouden zijn. De bestreden beslissing zou op totaal gebrekkige wijze gemotiveerd zijn. Zij stelt dat de repatriëring dateert van 2017 en thans niet meer onder inreisverbod te staan. De door haar bij haar aanvraag voorgelegde documenten zouden niet besproken zijn. Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing aan te vechten (RvS 11 december 2015, nr. 233 222) . In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom niet kan worden overgegaan tot afgifte van een visum kort verblijf: "Motivatie Wettelijke referenties: Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code • (13) Er bestaat redelijke twijfel over uw voornemen het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van het visum te verlaten Betrokkene heeft zich in het verleden in België trachten te vestigen en werd toen gerepatriëerd (2017). Bij deze aanvraag worden weinig betekenisvolle documenten omtrent de sociaaleconomische context van betrokkene voorgelegd die dit voorgaande weigeringsmotief zou kunnen weerleggen en een andere beslissing zou kunnen verantwoorden." Verzoekster, die aangeeft het niet eens te zijn met de bestreden beslissing, toont het tegendeel niet aan met een begin van bewijs. Zij maakt evenmin duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt overigens dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, aangezien zij er quasi texto naar verwijst, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Verzoekster gaat er verder met haar betoog aan voorbij dat de bewijslast bij de aanvrager ligt. Zij toont niet met verwijzing naar een rechtsregel aan dat het Bestuur geen rekening zou mogen houden met een eerdere weigerings- of procedurebeslissing teneinde de afgifte van een visum te weigeren. Zij toont evenmin aan met verwijzing naar bij de aanvraag overgelegde documenten dat zij inderdaad nog in Turkije zou wonen en er eveneens nog over voldoende socio-economische banden zou beschikken. Met betrekking tot het voornemen om terug te keren, voorziet artikel 32 van de Visumcode dat het visum geweigerd kan worden indien er redelijke twijfel bestaat over het voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het visum (artikel 32, eerste lid b)(eigen vetschrift): "b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum. " De bestreden beslissing steunt op een weigeringsgrond zoals voorzien in artikel 32 van de Visumcode, die op zich de genomen beslissing kan rechtvaardigen. Een schending van de door verzoekster aangehaalde rechtsbeginselen wordt niet aangetoond. Het enige middel is ongegrond."

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij voert in haar enig middel onder meer aan dat, in plaats van louter vast te stellen dat de verzoekende partij werd gerepatrieerd in 2017, de verwerende partij had moeten vaststellen dat de verzoekende partij in België verblijf verkreeg in 2009 naar aanleiding van een goedgekeurde gezinshereniging met haar echtgenoot. Eind 2010 verloor zij dit verblijfsrecht. Het gezin, bestaande uit de verzoekende partij en haar echtgenoot en hun 3 kinderen, verbleef destijds op duurzame wijze in België (haar man had hier al langer verblijfsrecht, de kinderen gingen hier naar school of volgden opleidingen) en dit blijkt uit het administratief dossier van de gezinsleden, waartoe de verwerende partij uiteraard toegang heeft. In de jaren na het verlies van haar verblijfsrecht, probeerde de verzoekende partij zich hier dus in de regel te stellen. Er volgden een aantal verblijfsaanvragen waaronder een aanvraag 9bis en enkele 9ter-aanvragen. Bij gebrek aan het opnieuw verkrijgen van een duurzaam verblijfsrecht, werd de verzoekende partij gerepatrieerd naar Turkije in 2017. De verzoekende partij keerde ook niet meer terug naar België en deed hier geen verblijfsaanvraag meer. De repatriëring van 2017 en de verblijfsaanvragen in de jaren voordien, dateren volgens de verzoekende partij dus inmiddels van minstens 5 jaar geleden. Het getuigt volgens haar van een totaal gebrekkige motivering en een onzorgvuldige besluitvorming wanneer de verwerende partij kortweg naar deze repatriëring verwijst, zonder meer, om tot de "redelijke twijfel" te besluiten in de bestreden beslissing. Bovendien stelt de verzoekende partij dat zij geen inreisverbod meer heeft.

Daarnaast haalt de verzoekende partij aan dat de motivering dat er "weinig betekenisvolle documenten" worden voorgelegd, zonder zelfs deze documenten te bespreken, een duidelijke schending van het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel betreft. De verwerende partij was immers gehouden de voorgelegde documenten te bespreken, wat zij dus niet deed. Uit deze documenten blijkt volgens de

verzoekende partij bovendien duidelijk dat zij wel degelijk de intentie en zelfs de concrete plannen heeft om België opnieuw te verlaten (retour-vliegticket + verzekering tot aan vertrek uit België). Er diende volgens de verzoekende partij door de verwerende partij tevens te worden vastgesteld dat uit die stukken blijkt dat zij thans haar leven in Turkije onderhoudt (attest van woonst, attest van gezinssamenstelling, eigendomsakte woning, eigen wagen). Het louter afwijzen van deze stukken, zonder ze te bespreken, laat staan op afdoende wijze te motiveren, is volgens de verzoekende partij onzorgvuldig gedrag en betreft volgens haar aldus een schending van het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 32, 1, b) van verordening 810/2009, en deze bepaling luidt als volgt:

"Weigering van een visum

1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

- i) een vals, nagmaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;*
- ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;*
- iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;*
- iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;*
- v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;*
- vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;*
- vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering, of*

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

2. De afwijzende beslissing en de redenen voor de afwijzing van de aanvraag worden kenbaar gemaakt door middel van het standaardformulier van bijlage VI. 3. [...]"

De verwerende partij besluit in de bestreden beslissing dat er volgens haar redelijke twijfel bestaat over het voornemen van de verzoekende partij om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum op basis van de vaststelling dat de verzoekende partij zich in het verleden in België heeft trachten te vestigen en zij in 2017 werd gerepatriëerd. De verwerende partij motiveert verder dat *"bij deze aanvraag weinig betekenisvolle documenten omtrent de sociaaleconomische context van betrokkene (worden) voorgelegd die dit voorgaande weigeringsmotief zou kunnen weerleggen en een andere beslissing zou kunnen verantwoorden"*.

De verzoekende partij betwist vooreerst niet dat zij in 2017 werd gerepatriëerd. Dit motief van de bestreden beslissing klopt dan ook. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat haar repatriëring in 2017 geen element zou zijn waarmee de verwerende partij rekening mag houden bij het vaststellen of er al dan niet redelijke twijfel bestaat over haar voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om met dit element rekening te houden in het kader van deze beoordeling. Tevens dient opgemerkt te worden dat aan de verzoekende partij een inreisverbod werd opgelegd van 4 jaar. De verzoekende partij heeft zich aan dit inreisverbod gehouden. Dit inreisverbod is inmiddels reeds 2 jaar verstreken.

De verwerende partij is echter gehouden bij haar beoordeling van de visumaanvraag rekening te houden met alle relevante elementen waarvan zij op de hoogte is of had moeten zijn. Dit geldt dus zeker voor de elementen die de verzoekende partij zelf bij haar aanvraag heeft voorgelegd. De verzoekende partij haalt in haar enig middel aan dat zij een hele reeks stukken heeft voorgelegd, namelijk: "Paspoort; Turkse ID-kaart; Reisverzekering, volgens de datum van aankomst in en vertrek uit België; Attest van gezinssamenstelling; Attest van woonst; Eigendomsakte woning + auto; Rekeninguittreksels van haar echtgenoot + eigen rekeninguittreksels; Huwelijksakte en -boekje; Vluchtreservering: vluchtgegevens van aankomst in en vertrek uit België; Uitnodigingsbrief; Loonbrieven van dochter en schoonzoon in België; ID-kaarten van dochter en schoonzoon; Attest gezinssamenstelling van dochter en schoonzoon." Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij deze stukken inderdaad heeft voorgelegd bij haar aanvraag. In het administratief dossier bevindt zich een stuk dat aangeeft welke elementen de verzoekende partij allemaal heeft voorgelegd, en dit stuk vermeldt onder meer het volgende:

*"Info complémentaire: Visite familiale Refus précédents : XX /BEL -Istanbul /visite familiale /28.01.2020 + Signalement +Rapatriement (Juin 2017) Etat civil : Mariée +3 filles (prouvé par Nufus) Annexe 3 bis (25/01/2022 + modifications de date de légalisation + pour la durée du séjour) : irrecevable nom et prénom du garant :D. E. (P3518341) Nombre d'invités: 1 Nombre de jours : 90 jours Copie CI garant (type) : Carte d'identité spéciale valable jusqu' au 01/03/2022 +de son épouse D. C. valable jusqu' au 01/03/2022 Composition de ménage du garant : oui (partage ménage avec épouse + 2 enfants) Nombre personnes à charge:- *Attestation de salaire du requérant : Ambassade de Turquie -personnel administratif -rémunéré par le gouvernement Turc reçoit salaire 2.410 €/mois Solvabilité du garant : fiches salaires : 10/ 2.422 € + 11/ 2.410€ + 12/ 2.412 € Releve compte bancaire de la banque ING (revenu de salaires) +fiches salaires de son epouse : 11/ 1.058 € + 12/1.708 € *copie lettre du garant lien avec le requérant : Belle-mère (lien familial prouvé) Finance du requérant : livret bancaire - (03/09/2020-26/01/2022) solde = 4.000 € *versement en dd 26/01/22 de la somme de 4.000 € sur le compte -(30/11/2021-03/02/2022) compte d'épargne, solde = 27.016 TL (1.742 €) Relevé de compte bancaire de son mari M. K. (retraité) -(19/11/2021- 20/01/2022) revenus de retraite lisibles , solde = 2.18 TL Reçoit 2.500 TL /mois (161€) *1 x apart + 1 x Peugeot Camionnette 2012 au nom de requérant Réservation d'avion : Turkish Airlines Ankara/Bru 23/03/2022 – Bru/Ankara 20/06/2022 Assurance : Unico Assi. 23/03/2022- 20/06/2022 Documents supplémentaires : *Copie livret de famille *Certificat de vaccin : 2 x doses Sinovac + 2x doses Biontech (dernier le 04/10/2021) (...)"*

De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing over de reeks stukken die de verzoekende partij bij haar aanvraag heeft voorgelegd als volgt: *"Bij deze aanvraag worden weinig betekenisvolle documenten omtrent de sociaaleconomische context van betrokkene voorgelegd die dit voorgaande weigeringsmotief zou kunnen weerleggen en een andere beslissing zou kunnen verantwoorden"*. Het is duidelijk dat deze motivering niet afdoende is, in die zin dat zij niet concreet ingaat op de verschillende door de verzoekende partij aan het bestuur voorgelegde stukken, die bovendien een indicatie zouden kunnen zijn van het voornemen van de verzoekende partij om wel degelijk het grondgebied te verlaten voor het verstrijken van de visumtermijn. De verzoekende partij voert terecht aan dat de verwerende partij minstens had moeten motiveren waarom deze stukken daarvoor niet in overweging genomen worden. Het vage motief dat *"Bij deze aanvraag worden weinig betekenisvolle documenten omtrent de sociaaleconomische context van betrokkene voorgelegd die dit voorgaande weigeringsmotief zou kunnen weerleggen en een andere beslissing zou kunnen verantwoorden"* is dan ook niet afdoende. De verzoekende partij maakt een schending van de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, en het zorgvuldigheidsbeginsel op dit punt aannemelijk.

De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen dat de verzoekende partij vooreerst niet met verwijzing naar een rechtsregel aantoont dat het bestuur geen rekening zou mogen houden met een eerdere weigerings- of procedurebeslissing om de afgifte van een visum te weigeren, en zij evenmin aantoont met verwijzing naar bij de aanvraag voorgelegde documenten dat zij inderdaad nog in Turkije zou wonen en er eveneens nog over voldoende socio-economische banden zou beschikken. Voornoemde argumentatie over de door de verzoekende partij voorgelegde documenten betreft een a-posteriori motivering die niet in de bestreden beslissing is terug te vinden, en dit los van de vaststelling dat de verwerende partij in de nota met opmerkingen nog steeds niet in concreto ingaat op de specifieke door de verzoekende partij aan het bestuur voorgelegde stukken die eventueel zouden kunnen wijzen op het voornemen van de verzoekende partij om wel degelijk het grondgebied te verlaten vóór het verstrijken van haar aangevraagde visum.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 januari 2023 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU